

IV SA/Wa 1684/07 - Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie

LEX nr 442065

Wyrok

Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie

z dnia 17 października 2007 r.

IV SA/Wa 1684/07

UZASADNIENIE

Skład orzekający

Przewodniczący: Sędzia WSA Jakub Linkowski (spr.).

Sędziowie WSA: Asesor Aneta Opyrchał, Anna Szymańska.

Protokolant: Artur Dral.

Sentencja

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 października 2007 r. sprawy ze skargi Orit C. na decyzję Prezesa Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców z dnia 12 lipca 2007 r., nr (...) w przedmiocie nieważności decyzji odmawiającej stwierdzenia posiadania obywatelstwa polskiego (...)

Uzasadnienie faktyczne

Orit C. na podstawie art. 17 ust. 4 ustawy z dnia 15 lutego 1962 r. o obywatelstwie polskim złożyła wniosek o stwierdzenie posiadania przez siebie obywatelstwa polskiego, a jako ostatnie miejsce zamieszkania w Polsce przed wyjazdem w dniu 15 września 1957 r. do Izraela wskazała W.

Decyzją z dnia 9 marca 2004 r., nr (...) Wojewoda Dolnośląski stwierdził, że wnioskodawczyni utraciła obywatelstwo polskie, jako że uchwała Rady Państwa nr 5/58 z dnia 23 stycznia 1958 r. w sprawie zezwolenia na zmianę obywatelstwa polskiego osobom wyjeżdżającym na pobyt stały do Izraela, zwana dalej "uchwałą", stanowiła zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego.

Po rozpoznaniu odwołania od powyższej decyzji Prezes Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców decyzją z dnia 20 sierpnia 2004 r., nr (...) utrzymał w mocy decyzję organu pierwszej instancji. W trakcie postępowania ustalono, że wnioskodawczyni urodziła się w dniu 15 listopada 1948 r. jako Klara H. - obywatelka polska, córka Wolfa i Sali z domu G. W dniu 27 czerwca 1956 r. rodzice wnioskodawczyni w związku z wyjazdem na stałe do Izraela wystąpili do Rady Państwa z podaniem o zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego na izraelskie dla siebie i dla swoich dzieci. Wnioskodawczyni po przyjeździe do Izraela nabyła z rodzicami w dniu 9 października 1957 r. obywatelstwo izraelskie.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 15 kwietnia 2005 r., w sprawie o sygn. akt II SA/Wa 2140/04 uchylił decyzję organu drugiej instancji z dnia 20 sierpnia 2004 r. przyjmując, że Prezes Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców,

wydając decyzję z dnia 20 sierpnia 2004 r. o utrzymaniu w mocy decyzji Wojewody Dolnośląskiego z dnia 9 marca 2004 r. o stwierdzeniu utraty przez wnioskodawczynię obywatelstwa polskiego, wykroczył poza granice zgłoszonego żądania, ponieważ nie dotyczyło ono bowiem stwierdzenia utraty obywatelstwa polskiego, lecz stwierdzenia posiadania obywatelstwa polskiego. Ponadto Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie uznał, że uchwała nie stanowiła zezwolenia na zmianę obywatelstwa polskiego, ponieważ nie była aktem indywidualnym, skierowanym do rodziców wnioskodawczyni. Od powyższego wyroku skargę kasacyjną wniósł Prezes Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców.

Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z dnia 14 grudnia 2005 r., w sprawie o sygn. akt II OSK 1182/05 oddalił skargę kasacyjną zaznaczając, że zaskarżony wyrok, pomimo częściowo błędnego uzasadnienia, odpowiada prawu. Podkreślono, że wniosek o stwierdzenie posiadania obywatelstwa polskiego nie może być załatwiony decyzją stwierdzającą utratę obywatelstwa. Ponadto podkreślono, że nie można w pełni podzielić stanowiska sądu pierwszej instancji, iż uchwała nie może być traktowana jako zezwolenie na zmianę obywatelstwa ze skutkiem powodującym utratę obywatelstwa polskiego. Nie została bowiem rozważona istotna kwestia, czy i jakie znaczenie prawne może mieć uchwała w odniesieniu do osób, które złożyły podanie do Rady Państwa o zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego oraz opuściły Polskę udając się na pobyt stały do Izraela i uzyskały obywatelstwo izraelskie przed podjęciem uchwały. W sprawie zostało ustalone, że rodzice skarżącej w dniu 27 czerwca 1956 r. złożyli podanie do Rady Państwa z prośbą o zezwolenie na zmianę obywatelstwa w związku z wyjazdem na stałe do Izraela, która to prośba obejmowała także skarżącą, a następnie po wyjeździe do Izraela uzyskali w dniu 9 października 1957 r. obywatelstwo polskie. O ile, zdaniem Naczelnego Sądu Administracyjnego, należy w pełni podzielić pogląd, że uchwała nie mogła stanowić zezwolenia na zmianę obywatelstwa polskiego w stosunku do osób, które do daty jej podjęcia nie występowały o zezwolenie na zmianę obywatelstwa, gdyż nie sposób mówić o udzieleniu zezwolenia osobie, która o takie zezwolenie nie występowała, to stanowiska takiego nie można wprost odnieść do sytuacji, gdy podanie do Rady Państwa zostało złożone w 1956 r., a więc przed podjęciem uchwały. Uchwała odnosi się wprost do osób, które złożyły już prośbę o zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego i opuściły Polskę udając się na stały pobyt do Izraela. To, że w tekście uchwały nie wymienia się z imienia i nazwiska tych osób nie przesądza o tym, że nie ma ona w tym zakresie charakteru indywidualnego i konkretnego, jeżeli okazałoby się, że krąg tych osób był jednoznacznie określony wnioskiem Prezesa Rady Ministrów, o którym mowa w art. 13 ust. 2 ustawy o obywatelstwie polskim z 1951 r. (Dz. U. Nr 4, poz. 25 z późn. zm.), zwanej dalej "ustawą". W ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego należy wyjaśnić, czy podania osób o zezwolenie na zmianę obywatelstwa były objęte wnioskiem Prezesa Rady Ministrów, czy zostały przekazane Radzie Państwa przed podjęciem uchwały, czy wreszcie podań tych osób dotyczyła ta uchwała w części zezwalającej na zmianę obywatelstwa polskiego osobom, które złożyły prośbę o takie zezwolenie i opuściły Polskę, a następnie uzyskały obywatelstwo izraelskie.

Decyzją z dnia 31 marca 2006 r., nr (...) Prezes Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców po rozpatrzeniu odwołania od decyzji Wojewody Dolnośląskiego z dnia 9

marca 2004 r. uchylił tą decyzję i odmówił stwierdzenia posiadania przez wnioskodawczynię obywatelstwa polskiego. W uzasadnieniu podkreślono, że organ pierwszej instancji wykroczył poza granice żądania, które dotyczyło stwierdzenia posiadania obywatelstwa polskiego, natomiast Wojewoda Dolnośląski stwierdził utratę obywatelstwa polskiego. Zdaniem Prezesa Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców w sprawie w przedmiocie stwierdzenia posiadania obywatelstwa polskiego przez wnioskodawczynię mają zastosowanie przepisy ustawy. Zgodnie z art. 11 ust. 2 ustawy w brzmieniu obowiązującym w dacie wyjazdu zainteresowanej do Izraela obywatel polski tracił obywatelstwo polskie, jeżeli spełnione zostały jednocześnie dwa warunki, którymi były:

- uzyskanie zezwolenia władzy polskiej na zmianę obywatelstwa oraz
- nabycie obywatelstwa obcego.

Przepis art. 11 ust. 2 ustawy stwierdzał, że zezwolenie na zmianę obywatelstwa udzielone rodzicom rozciąga się na dzieci pozostające pod ich władzą rodzicielską. W przedmiotowej sprawie nie budzi wątpliwości, że wnioskodawczyni oraz jej rodzice nabyli obywatelstwo izraelskie po przybyciu do Izraela, w dniu 9 października 1957 r. W ocenie organu rodzice wnioskodawczyni uzyskali ze skutkiem prawnym zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego na obywatelstwo izraelskie, które to zezwolenie rozciągnęło się na ich dziecko - małąletnią wówczas Klarę, pozostającą pod ich władzą rodzicielską. Zgodnie z art. 13 ust. 1 ustawy o zezwoleniu na zmianę obywatelstwa polskiego orzekła Rada Państwa. Organ drugiej instancji w uzasadnieniu swojej decyzji stwierdził, że ustawa - w tym w szczególności przepisy rozdziału 4, w którym uregulowane zostały zasady postępowania - nie precyzowała trybu i formy udzielania zezwolenia na zmianę obywatelstwa. Ustawa nie określała, jaki charakter ma to zezwolenie - czy jest to akt indywidualny, czy generalny. Rada Państwa w latach 1958-1984 przyjęła szczególne zasady postępowania w stosunku do osób, które deklarowały chęć wyjazdu na pobyt stały do Izraela i występowały z wnioskiem o zmianę obywatelstwa polskiego na izraelskie, a w dniu 23 stycznia 1958 r. wydała na wniosek Prezesa Rady Ministrów uchwałę, która obowiązywała do dnia 8 marca 1984 r., to jest do dnia uchylenia jej przez Radę Państwa. Dawała ona generalne pod względem podmiotowym zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego na obywatelstwo państwa Izrael obywatelom polskim, którzy:

- opuścili lub opuszczają obszar Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, udając się na stały pobyt do państwa Izrael,
- złożyli lub złożą prośbę o zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego.

Organ drugiej instancji przyjął, że dopuszczalny był każdy sposób udzielenia przez Radę Państwa takiego zezwolenia. Oznacza to, że wnioskodawczyni spełniła przesłanki zawarte w art. 11 ust. 1 i 2 ustawy skutkujące utratą obywatelstwa polskiego i dlatego organ odmówił stwierdzenia posiadania przez nią obywatelstwa polskiego. Wskazano, że w trakcie kwerendy archiwalnej nie odnaleziono jednoznacznych dokumentów potwierdzających fakt przekazania Radzie Państwa wniosków o udzielenie zezwolenia na zmianę obywatelstwa, co nie oznacza jednak, że Rada Państwa ich nie otrzymała. Prezes Rady Ministrów dysponował wykazem osób, które wystąpiły z takimi wnioskami, czego dowodzi dyskusja w trakcie posiedzenia rady Państwa, w której przedstawiciel Prezesa Rady Ministrów podał liczbę osób, które wystąpiły za jego pośrednictwem z wnioskiem o udzielenie zezwolenia na zmianę

obywatelstwa polskiego na izraelskie.

Wnioskodawczyni na powyższą decyzję wniosła skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skarga ta została odrzucona postanowieniem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 2 sierpnia 2006 r. z uwagi na nieuiszczenie w terminie do wniesienia skargi wpisu stałego od skargi przez adwokata reprezentującego skarżącą. Postanowienie to uprawomocniło się w dniu 12 września 2006 r. Orit C. złożyła w dniu 11 sierpnia 2007 r. wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Prezesa Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców z dnia 31 marca 2006 r. na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 p.p.s.a. W uzasadnieniu wniosku wskazano, iż decyzja powyższa została wydana z rażącym naruszeniem prawa, ponieważ zasady i tryb załatwiania spraw o zezwolenie na zmianę obywatelstwa określała wyłącznie ustawa wymagając, aby to zezwolenie miało charakter indywidualnego i skierowanego do konkretnego adresata aktu Rady Państwa. Tym samym, wbrew stanowisku organu, uchwała nie może być traktowana jako akt stosowania prawa stanowiący generalne pod względem podmiotowym zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego na izraelskie. Podniesiono także, iż - zgodnie z zaleceniem Naczelnego Sądu Administracyjnego wyrażonym w wyroku z dnia 14 grudnia 2005 r. - organ przeprowadził postępowanie, czy Rada Państwa przed podjęciem uchwały rozpatrywała imienne podania rodziców Orit C. o zezwolenie na zmianę obywatelstwa, lecz nie udowodnił, aby taki fakt miał miejsce.

Decyzją z dnia 22 maja 2007 r., nr (...) Prezes Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców odmówił stwierdzenia nieważności swej decyzji z dnia 31 marca 2006 r. o uchyleniu decyzji Wojewody Dolnośląskiego z dnia 9 marca 2004 r. i odmowie stwierdzenia posiadania przez wnioskodawczynię obywatelstwa polskiego. W uzasadnieniu podano, że stwierdzenie nieważności jest instytucją procesową stwarzającą prawną możliwość eliminacji z obrotu prawnego decyzji dotkniętych wadami materialnoprosesowymi, a zatem wadami wyliczonymi w art. 156 § 1 k.p.a., powodującymi nieprawidłowe ukształtowanie stosunku materialnoprawnego zarówno pod względem podmiotowym, jak i przedmiotowym. Przy tym postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności jest ograniczone jedynie do weryfikacji samej decyzji z wyłączeniem możliwości rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy administracyjnej, której dotyczy weryfikowana decyzja. W związku z tym organ orzeka tylko w przedmiocie nieważności decyzji albo jej niezgodności z prawem, a nie jest władny rozstrzygać o innych kwestiach dotyczących istoty sprawy. Nie można zatem stwierdzić nieważności decyzji Prezesa Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców z dnia 31 marca 2006 r., ponieważ nie została ona wydana z rażącym naruszeniem prawa, o którym można mówić jedynie wtedy, gdy został naruszony przepis prawny, którego treść bez żadnych wątpliwości interpretacyjnych może być ustalona w bezpośrednim rozumieniu. Nie można natomiast stwierdzić nieważności decyzji z tego tylko powodu, że ocena dowodu, którego dokonuje organ w postępowaniu nadzorczym różni się od oceny tego samego dowodu uczynionego w postępowaniu zwykłym.

We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy wskazano, że reprezentowane nadal przez Prezesa Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców stanowisko jest całkowicie niezgodne z wykładnią uchwały, dokonaną przez Naczelną Sąd Administracyjny. Podniesiono, że rozbieżności w kwestii wykładni powyższej uchwały występują tylko w orzecznictwie

Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, a nie Naczelnego Sądu Administracyjnego. W wyroku z dnia 15 kwietnia 2005 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie jednoznacznie stwierdził, że nie zostało wydane przez Radę Państwa indywidualne zezwolenie wobec Orit C. na zmianę obywatelstwa polskiego. Ponadto, pomimo wytycznych Naczelnego Sądu Administracyjnego nie wyjaśniono, czy podanie dotyczące zezwolenia na zmianę obywatelstwa rodziców Orit C. zostało przedstawione Radzie Państwa i czy Rada Państwa podejmując uchwałę zezwoleniem na zmianę obywatelstwa objęła także Orit C.

Decyzją z dnia 12 lipca 2007 r., nr (...) Prezes Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców utrzymał w mocy swoją decyzję z dnia 22 maja 2007 r. W uzasadnieniu powtórzono argumenty przywołane w utrzymanej w mocy decyzji.

Skargę na powyższą decyzję z dnia 12 lipca 2007 r. wniosła Orit C. W uzasadnieniu wskazano, iż zaskarżoną decyzją utrzymano w mocy decyzję Wojewody Dolnośląskiego z dnia 9 marca 2004 r. stwierdzającą utratę obywatelstwa polskiego przez skarżącą. Z wykazanych już powyżej przesłanek skarżąca zakwestionowała to, że uchwała stanowiła zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego na izraelskie dla rodziców skarżącej, które to zezwolenie rozciągnęło się na skarżącą.

Uzasadnienie prawne

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Uprawnienia wojewódzkich sądów administracyjnych, określone przepisami m.in. art. 1 § 1 i § 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. Nr 153, poz. 1269 z późn. zm.) oraz art. 3 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.), zwanej dalej "p.p.s.a.", sprowadzają się do kontroli działalności administracji publicznej pod względem zgodności z prawem, tj. kontroli zgodności zaskarżonego aktu z przepisami postępowania administracyjnego, a także prawidłowości zastosowania i wykładni norm prawa materialnego.

Sąd, badając legalność zaskarżonej decyzji w oparciu o wyżej powołane przepisy i w granicach sprawy, nie będąc jednak związanym - stosownie do art. 134 p.p.s.a. - zarzutami i wnioskami skargi, uznał, iż zaskarżona decyzja nie narusza prawa, a zatem skarga nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie wyjaśnić należy, że - wbrew temu, co twierdzi skarżąca - zaskarżona decyzja Prezesa Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców z dnia 12 lipca 2007 r. nie utrzymała w mocy decyzji Wojewody Dolnośląskiego z dnia 9 marca 2004 r. stwierdzającej utratę obywatelstwa polskiego przez skarżącą, lecz utrzymała w mocy własną decyzję Prezesa Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców z dnia 22 maja 2007 r. o odmowie stwierdzenia nieważności swej decyzji z dnia 31 marca 2006 r. o uchyleniu decyzji Wojewody Dolnośląskiego z dnia 9 marca 2004 r. i odmowie stwierdzenia posiadania przez wnioskodawczynię obywatelstwa polskiego.

Skarga dotyczy więc decyzji Prezesa Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców wydanej w trybie stwierdzenia nieważności.

Należy podkreślić, że zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie sądowym utrwalony jest

pogląd, iż organ administracji, wszczynając postępowanie w sprawie nieważności decyzji administracyjnej, "wszczyna postępowanie w nowej sprawie", w której nie orzeka jednak co do istoty sprawy rozstrzygniętej w kwestionowanej decyzji, lecz orzeka jako organ kasacyjny. W związku z tym w swej decyzji rozstrzyga wyłącznie co do nieważności decyzji albo jej niezgodności z prawem, a nie jest władny rozstrzygać o innych kwestiach dotyczących istoty sprawy" [zob. B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, wyd. 5, Warszawa 2003, s. 703-704 i powołane tam wyroki]. Postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji jest zatem samodzielnym postępowaniem administracyjnym, którego istotą jest ustalenie, czy decyzja podlegająca kontroli dotknięta jest jedną z wad wymienionych w art. 156 § 1 k.p.a. Jest to instytucja procesowa stanowiąca wyjątek od ogólnej zasady trwałości ostatecznej decyzji administracyjnej (art. 16 § 1 k.p.a.).

Trafnie organ podniósł, iż sprawa toczy się nie w trybie zwykłym, gdzie dla uchylenia decyzji wystarczy stwierdzenie "naruszenia prawa" mającego wpływ na wynik rozstrzygnięcia, lecz w trybie nadzwyczajnym, tj. stwierdzenia nieważności, kiedy wyjątkowo, wbrew zasadzie trwałości decyzji ostatecznych, z enumeratywnie wyliczonych przyczyn, można uznać taką decyzję za dotkniętą tak ciężką wadą, iż zachodzi konieczność uznania jej za nieważną.

Przepis art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. nakłada na organ administracji obowiązek nie tylko zbadania, czy nastąpiło niewątpliwe naruszenie prawa, ale zarazem wykazania, iż było to naruszenie "rażące". Analiza orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego wskazuje, iż z rażącym naruszeniem prawa mamy do czynienia wówczas, gdy zachodzi oczywistość naruszenia konkretnego przepisu. Naruszenie prawa o rażącym charakterze występuje przede wszystkim wówczas, gdy treść rozstrzygnięcia pozostaje w wyraźnej i oczywistej sprzeczności z treścią przepisów prawa i gdy charakter tego naruszenia powoduje, iż rozstrzygnięcie nie może zostać zaakceptowane jako akt wydany przez organ praworządne państwa. Wstępnym więc warunkiem uznania, iż wystąpiło rażące naruszenie prawa, jest stwierdzenie, iż w zakresie objętym konkretną decyzją administracyjną obowiązywał niewątpliwy stan prawny.

W sytuacji, gdy ocena naruszenia prawa opiera się na wykładni przepisów prawa - w tym przypadku ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim - oraz ocenie charakteru prawnego uchwały, nie można uznać, iż kontrolowana decyzja Prezesa Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców z dnia 31 marca 2006 r. narusza prawo w stopniu "rażącym". Rażące naruszenie prawa jest bowiem wyrazem ewidentnego i jasno uchwytnego błędu w interpretowaniu prawa.

Prezes Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców oparł swe rozstrzygnięcie w kontrolowanej w trybie nieważnościowej decyzji z dnia 31 marca 2006 r. o art. 11 ust. 2 oraz art. 13 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim.

Zgodnie z art. 11 ust. 1 ustawy obywatel polski może nabyć obywatelstwo obce jedynie po uzyskaniu zezwolenia władzy polskiej na zmianę obywatelstwa, a zezwolenie na zmianę obywatelstwa, udzielone rodzicom, rozciąga się na dzieci, pozostające pod ich władzą rodzicielską (art. 11 ust. 2 ustawy). Stosownie natomiast do art. 13 ust. 1 ustawy o nadaniu i utracie obywatelstwa polskiego orzeka Rada Państwa, a orzeczenie Rady Państwa o utracie obywatelstwa polskiego następuje na wniosek Prezesa Rady Ministrów (art. 13 ust. 2

ustawy).

Zaznaczyć należy, że nie jest rozstrzygnięty w doktrynie i orzecznictwie charakter, jaki miało mieć orzeczenie Rady Państwa stanowiące zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego.

Organ w kontrolowanej przez siebie decyzji z dnia 31 marca 2006 r. zinterpretował powyższe przepisy w ten sposób, że wystarczająca jest do tego uchwała. Takiej konstrukcji nie zanegował Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 14 grudnia 2005 r. Wyraził jedynie zalecenie, aby zbadać, czy podania osób o zezwolenie na zmianę obywatelstwa były objęte wnioskiem Prezesa Rady Ministrów, czy zostały przekazane Radzie Państwa przed podjęciem uchwały, czy wreszcie podań tych osób dotyczyła uchwała w części zezwalającej na zmianę obywatelstwa polskiego osobom, które złożyły prośbę o takie zezwolenie i opuściły Polskę, a następnie uzyskały obywatelstwo izraelskie.

Odminną wykładnię przepisów ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim zaprezentowała skarżąca twierdząc, że uchwała nie może być zezwoleniem na zmianę obywatelstwa polskiego z uwagi na to, że nie jest to akt indywidualny i konkretny, skierowany do określonego adresata.

W tej sytuacji nie można było podzielić stanowiska skarżącej, że decyzja z dnia 31 marca 2006 r. jest dotknięta wadą przewidzianą w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., bowiem spór co do wykładni przepisu prawa materialnego nie może stanowić przesłanki do stwierdzenia nieważności ostatecznej decyzji, a więc, że decyzja w sposób kwalifikowany została wydana bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa w świetle art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 2 lutego 2006 r., sygn. akt II OSK 489/05, Lex nr 196694). Stanowisko to wynika również z dotychczasowego orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego, w którym stwierdzano, iż odmiennosc wykładni przepisów prawa nie może być podstawą żądania stwierdzenia nieważności danej decyzji. Wobec powyższego należało uznać, że zaskarżona decyzja, jak też utrzymana nią w mocy decyzja z dnia 22 maja 2007 r. w przedmiocie odmowy stwierdzenia nieważności decyzji z dnia 31 marca 2006 r. nie naruszają prawa.

Z tych względów na podstawie art. 151 p.p.s.a. orzeczono, jak w sentencji.